

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 728/21
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Наде Хаџи-Перић, председника већа, Драгана Ћесаровића и Татјане Вуковић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету **окривљених АА и ББ**, због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужилаца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Пековић Јакше, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 855/14 од 24.05.2021. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Пековић Јакше и браниоца окривљене ББ, адвоката Лекић Ристе, у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и окривљене ББ, дана 18.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Пековић Јакше, па се пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 855/14 од 24.05.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 855/14 од 24.05.2021.године, у ставу првом изреке, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, па га суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ, осуђује на казну затвора у трајању од 5 (пет) година.

На основу члана 63 КЗ, окривљеном АА се у изречену казну затвора урачунава и време које је окривљени провео у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кп.бр. 253/14 од 06.08.2014. године, који му се рачуна од 04.08.2014. године када је лишен слободе, па до 05.12.2014. године, када је исти укинута

решењем Апелационог суда у Београду Кж2.бр. 2422/14 од 05.12.2014. године.

На основу члана 258 став 3 ЗКП, оштећена ВВ се ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парницу.

На основу члана 261 и 262 ЗКП, обавезује се окривљени АА да суду на име трошкова кривичног поступка – вештачења плати износ од 168.574,10 динара, као и да на име судског паушала плати износ од 25.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом у ставу другом изреке, окривљена ББ се на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослобађа од оптужбе да је као саизвршилац извршила кривично дело трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ.

На основу члана 265 ЗКП, окривљена ББ се ослобађа плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или преиначи побијану пресуду тако што ће окривљену ББ огласити кривом због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, изрећи јој казну по закону, а у односу на окривљеног АА због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, преиначи пресуду тако што ће окривљеном изрећи казну затвора у дужем трајању,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Пековић Јакша, у ставу првом изреке, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу браниоца окривљеног и укине побијану пресуду и врати првостепеном суду на поновно одлучивање. На основу члана 447 ЗКП, бранилац захтева да он и окривљени буду позвани на седницу на којој ће се разматрати жалба на пресуду.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјавио је бранилац окривљене ББ, адвокат Ристо Лекић, са предлогом да Апелациони суд у Београду потврди пресуду Вишег суда у Београду К.бр. 855/14 од 24.05.2021. године. На основу члана 447 ЗКП, бранилац моли да га суд обавести о термину одржавања седнице већа Апелационог суда у Београду, како би окривљена ББ и бранилац Ристо Лекић присуствовали истој.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у свом поднеску Ктж.бр. 791/21 од 11.08.2021. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж.бр. 405/14 од 28.06.2021. године и укине пресуду Вишег суда у Београду К.бр. 855/14 од 24.05.2021.године и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или преиначи наведену пресуду, тако што

ће окривљену ББ огласити кривом због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и изрећи јој казну по закону, а у односу на окривљеног АА због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, преиначи пресуду тако што ће окривљеном изрећи казну затвора у дужем трајању и одбије жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Јакше Пековића, као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Пековић Јакше и браниоца окривљене ББ, адвоката Лекић Ристе, у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и окривљене ББ. Бранилац окривљеног АА, адвокат Пековић Јакша изјавио је да окривљени неће приступити на седницу већа, а такође је бранилац окривљене ББ, адвокат Лекић Риста, изјавио да је окривљена обавештена али да неће приступити на седницу већа због посла. На седници већа Апелациони суд је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, нашао:

Жалбе су неосноване.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Пековић Јакше, побија првостепена пресуда у ставу првом изреке због битне повреде одредаба кривичног поступка и указује да у образложењу побијане пресуде првостепени суд наводи да оштећену није испитао јер је недоступна, да и сам пуномоћник није у контакту са оштећеном, те да је првостепени суд учинио наведену повреду дајући, односно настављајући да даје статус пуномоћника неком ко према наводима пресуде није у контакту са оштећеном, па се основано поставља питање у чијем интересу предузима радње или у чијем интересу и уз чије овлашћење је дата изјава да се придружује кривичном гоњењу и поставља имовински захтев. Као неосновани се од стране Апелационог суда оцењују и жалбени наводи браниоца окривљеног да је првостепени суд повредио право одбране јер окривљеном није било омогућено током главног претреса да поставља питања оштећеној ВВ, нити да се суочи са њом, као и то да суд није поново саслушао оштећену, обзиром да се оштећена није до краја главног претреса појавила да понови свој исказ, имајући у виду да из списка предмета произилази да је оштећена саслушана током доказног поступка и то на главном претресу дана 12.05.2016. године у присуству браниоца окривљеног, те да је окривљенима ААу и ББ, након саслушања оштећене на главном претресу, а по повратку окривљених у судницу, (обзиром да су окривљени за време њеног саслушања били удаљени из суднице), прочитан исказ који је оштећена дала на наведеном претресу, али у њиховом одсуству, након чега је конкретно окривљени АА изјавио да питања и примедби на наведени исказ нема.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда у ставу првом изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и указује да радња предметног кривичног дела прописује широк спектар радњи извршења, посебно када се ради о малолетном оштећеном, наведене радње су животне активности које представљају радњу извршења овако тешког кривичног дела под условом да постоји

намера код окривљеног да изврши кривично дело, те је став одбране да у ситуацији када суд не изведе ни један доказ одбране, не изврши увид у дневник који је оштећена ВВ водила током боравка у кући АА, не саслуша друге укућане, суд не може да утврди све околности од значаја за ово кривично дело, па самим тим ни кривицу окривљеног. Истиче се да је окривљени АА лице које болује од озбиљних неуролошких болести, о чему је одбрана суду доставила документацију, што је уосталом било и предмет допунског вештачења, међутим суд је ускратио одбрани приликом испитивања вештака могућност да исте испитају у присуству стручног саветника, одбијајући предлог одбране да постави стручног саветника, обзиром на законску могућност предвиђену чланом 125 став 3 ЗКП, што је у конкретном случају по ставу одбране, било од значаја када се ради о високом степену стручног знања које је потребно приликом испитивања вештака психијатријске струке, а на околност утицаја одређених лекова и психоактивних супстанци када се ради о лицу које има психијатријска и неуролошка обољења, као што је случај код окривљеног АА.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду, као другостепени налази да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа и то одбране окривљеног АА, исказа сведока оштећене ВВ, сведока ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, те изведених писмених доказа, све одлучне чињенице довољно расветлио и чињенично стање како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела у свему правилно и потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, а који се жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводе у сумњу.

Овакво чињенично стање првостепени суд је, по налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног, правилно и на несумњив начин утврдио на основу исказа оштећене ВВ, која је на јасан и убедљив начин описала како се критични догађај одиграо и чији исказ је првостепени суд правилно прихватио, и за прихватање њеног исказа првостепени суд је у образложењу пресуде на страни 46 и 47 дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду. При томе, правилно је овај суд имао у виду да је из налаза и мишљења вештака психијатра Бранка Мандића и вештака клиничког психолога Ане Најман утврђено да резултати испитивања оштећене малолетне ВВ у време спорних догађања нису указивали на постојање душевне болести, привремене душевне поремећености, нити тежег облика душевне поремећености, као и да се у време испитивања она налазила у фази развоја и њена душевна развијеност је била у складу са календарским узрастом, код ње нису биле регистроване склоности ка конфабулацијама, нити су били регистровани симптоми склоности ка манипулацијама.

Имајући у виду наведено, првостепени суд правилно није прихватио одбрану окривљеног АА, који је негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, правилно налазећи да је иста контрадикторна и усмерена на избегавање кривичне одговорности и за неприхватање његове одбране првостепени суд је на страни 42. и 43. образложења пресуде дао јасне и аргументоване разлоге. Наиме, правилно првостепени суд закључује да је изведеним доказима управо утврђено супротно чињенично стање од онога које је окривљени изнео у својој одбрани. Правилно првостепени суд није

прихватио део одбране окривљеног која се односи на чињеницу да је имао тзв. прекиде филмова, односно да се у тренутк када је пио лек Фенобарбитон заједно са алкохолом и таблетама, није сећао неких догађаја, тако да му је потпуно непознато да је икада имао сексуалне односе истовремено са оштећеном и ББ, као и то да му услед дејства алкохола и лекова није било познато да ли га је оштећена и то баш ВВ орално задовољавала, те да је често имао прекиде филмова, стим што није тачно могао да определи колико су ти његови прекиди филмова трајали, обзиром да је наведена одбрана оповргнута налазом и мишљењем и исказом вештака проф. др Ратка Ковачевића, из кога је неспорно утврђено да постојање несећања за догађаје везане за кривично дело које се окривљеном АА ставља на терет услед конзумирања алкохола, Фенобарбитона и других лекова нема медицинско објашњење, што значи да је таква могућност, по правилном налажењу првостепеног суда искључена. Такође из налаза, као и из исказа судског вештака др Ратка Ковачевића произилази да епилептична болест која је код окривљеног почела још у пубертету, као и неурофизиолошка испитивања нису указивала на постојање било каквих испада у психичким функцијама без обзира на употребу алкохола, нити је утицала на урачунљивост окривљеног, већ се урачунљивост односи на психичко стање и однос окривљеног према кривичном делу које му се ставља на терет. Правилно првостепени суд налази да одбрана окривљеног у преосталом делу не одговара утврђеном чињеничном стању, те да је иста неистинита и неоснована, обзиром да је у супротности са исказима саслушаних сведока ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ и оштећене ВВ, а које је првостепени суд правилно ценио и за наведено је у образложењу пресуде на страни 44 и 45 дао своје разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени. Искази наведених сведока, осим исказа сведока ЖЖ, по правилном налажењу првостепеног суда потврђују чињеницу да је оштећена живела у лошим материјалним условима, да се налазила у тешким приликама за живот, да је живела са оцем алкохоличарем који често није био код куће, да је била одвојена од мајке, а што је окривљени АА знао, с обзиром да је рођак са њеним оцем и што је искористио у одређеном тренутку и оштећену одвео за ..., да би касније, за време њеног боравка код њега у ..., она преживела све што су наведени сведоци објаснили у својим исказима, а то им је било познато на начин како је то и наведено у образложењу побијане пресуде. Правилно је нашао првостепени суд да исказ сведока ЖЖ нема неки посебан значај за ову кривично правну ствар јер се и он сам у свом исказу изјашњавао о неким стварима које нису и не могу бити од значаја за евентуалну кривичну одговорност како окривљеног АА, тако и окривљене ББ, покушавајући на тај начин као дугогодишњи пријатељ да умањи кривичну одговорност окривљеног, па на неки начин и окривљене.

Имајући у виду да је у овој кривично-правној ствари чињенично стање у свему правилно и потпуно утврђено, то се од стране овога суда као другостепеног оцењују као неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног да је првостепени суд требало да саслуша родитеље окривљеног, брата и његову породицу са којима је окривљени живео је у време наводног извршења кривичног дела, као и ЖЖ, који се појавио на главном претресу, а исти није саслушан том приликом пошто је суд прекорачио предвиђен термин за суђење. Такође се оцењују као неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног да је суд одбио да као доказ изврши увид у дневник оштећене, која јасно описује околности у којима се налазила и даје једну потпунију слику о периоду за које тужилаштво тврди да је предмет извршења кривичног дела трговина људима, обзиром да из исказа судског вештака Ане Најман, који је првостепени суд

правилно прихватио, произилази да је писање дневника, као и писање песама, прича, сликање и слично, вид изражавања адолесцента, односно вид растерећења од унутрашње напетости и израз потребе да се на тај начин “разговара” и “поверава” неком другом, те да таква садржина најчешће не подразумева препричавање догађаја, нити има карактер нечега што би се односило на нешто што се догодило или се није догодило, већ је израз емоционалног растерећења тако да са психолошког становишта наведени дневник не може да се прихвати као исказ оштећене. Стога правилно првостепени суд закључује да садржина дневника који је писала оштећена нема значај за оцену аутентичности исказа оштећене ВВ датог у кривичном поступку, те да је оштећена писањем тог дневника покушавала да охрабри себе како би издржала ситуацију у којој се нашла, што значи да се она на наведени начин, односно писањем дневника, храбрила да издржи целу ситуацију у којој се нашла, укључујући и период критичног догађаја.

Првостепени суд је за напред утврђено чињенично стање у образложењу пресуде дао јасне и недвосмислене разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, па имајући у виду да се у изјављеној жалби браниоца окривљеног не указује на постојање неких чињеница које би довеле у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа и понавља се одбрана окривљеног, то је Апелациони суд жалбене наводе браниоца окривљеног, којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, оценио као неосноване.

Правилно је првостепени суд из изведених доказа, оценивши их веродостојним, несумњиво утврдио да се у радњама окривљеног АА, ближе описаним у ставу првом изреке првостепене пресуде, стичу сви битни елементи кривиног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ. Стога су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се побија првостепена пресуда у ставу првом изреке због повреде кривичног закона и указује да у току поступка нису доказани битни елементи кривичног дела за које је оглашен кривим, те да се у радњама окривљеног евентуално могу стећи обележја кривичног дела посредовање у проституцији из члана 184 КЗ, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени.

Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је првостепени суд, сходно члану 451 став 2 тачка 1 ЗКП, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ који су од утицаја да врста кривичне санкције буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена и истима је дао одговарајући значај. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног суд је ценио његово коректно држање пред судом, те чињеницу да окривљени до сада није осуђиван, док отежавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао. Првостепени суд је, имајући у виду олакшавајуће околности на страни окривљеног, у одсуству отежавајућих околности, правилном применом члана 45 КЗ окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и истовремено одредио да му се у утврђену казну на основу члана 63 КЗ урачунава време које је окривљени провео у притвору по решењу судије за претходни поступак

Вишег суда у Београду Кпп.бр. 253/14 од 06.08.2014. године, који му се рачуна од 04.08.2014. године када је лишен слободе, па до 05.12.2014. године када је исти укинут решењем Апелационог суда у Београду Кж2.бр. 2422/14 од 05.12.2014. године. За напред наведено првостепени суд је у образложењу пресуде дао разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд као другостепени. И по налажењу Апелационог суда у Београду, а имајући у виду тежину учињеног кривичног дела, степен кривице окривљеног, као и околности под којима је предметно кривично дело извршено, управо изреченом казном затвора ће се у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Стога су жалбени наводи јавног тужиоца, којима се побија првостепена пресуда у ставу првом изреке због одлуке о кривичној санкцији и указује да је суд приликом одмеравања казне дао превелики значај олакшавајућим околностима, док није посебно ценио исказану упорност окривљеног приликом извршења кривичног дела, односно вишемесечни инкриминисани период, оцењени као неосновани.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је правилно првостепени суд донео одлуку о трошковима кривичног поступка на основу члана 261 и 262 ЗКП, за који закључак је дао разлоге на страни 51. образложења пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Жалбене наводе јавног тужиоца којима се указује да побијана пресуда у ослобађајућем делу садржи битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је изрека пресуде противречна разлозима пресуде, нема разлога о одлучним чињеницама, а разлози о чињеницама које су предмет доказивања су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване, налазећи да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, неразумљивости, нити нејасноће.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на ослобађајући део пресуде, тако што се у суштини даје сопствена оцена изведених доказа која је другачија од оне коју је дао првостепени суд у побијаној пресуди. Наиме, истиче се да је приликом доношења ослобађајуће пресуде суд занемарио да одбрану окривљене ББ не треба прихватити јер је иста срачуната на избегавање кривице и оповргнута исказом оштећене малолетне ВВ, а који исказ потврђују и искази осталих сведока. Наиме, чињенични наводи из оптужног акта доказани су исказом малолетне оштећене ВВ, која је на јасан и недвосмислен начин детаљно описала како је извршено кривично дело, који исказ се у потпуности може прихватити, имајући у виду цитирани налаз и мишљење вештака, као и исказе осталих сведока који потврђују да је оштећена, малолетна ВВ била подвргнута физичком малтретирању, сексуалном злостављању и вршењу проституције док се налазила код окривљених, да јој је ограничавана телефонска комуникација, да су јој упућиване претње и да иста уопште није била уписана у школу. Наиме, сведок ЂЂ, тетка оштећене је од оштећене чула да је окривљена ББ шамара, сведок ГГ, мајка оштећене, наводи како је окривљена ББ говорила да ће ВВ бити много боље код њих, да

ће се она бринути о ВВ, да ВВ има своју собу и да ће је уписати у школу, док су је окривљени АА и окривљена ББ стално звали да се врати код њих и да су окривљени узели новац од оштећене након подвођења. Сведок ДД, ујна оштећене, наводи да је ВВ имала односе и са окривљеном ББ, да су јој окривљени АА и окривљена ББ говорили да ће се и она бавити проституцијом као и ББ, која се већ бави проституцијом, да су јој говорили како треба да се понаша са муштеријама, шта треба да ради у кревету, шта да ради пре и после полног односа, да су је, пре него што је окривљена ББ одвела ВВ код муштерије, научили шта да каже макроу, односно због чега жели да се бави проституцијом, што је она и учинила. Сведок ЕЕ, отац оштећене, наводи да су је АА и ББ продавали и да је за новац пружала сексуалне услуге.

Истиче се да постоји несклад у одбрани окривљених, који треба тумачити у корист њиховог оптужења, јер је окривљени негирао извршење кривичног дела, осим ударања шамара оштећеној, док је окривљена признала да јесте говорила оштећеној да треба да дође код њих у ..., где ће јој бити лепо, да су сви имали сексуални однос у троје, те да је чекала оштећену у стану док је пружала сексуалне услуге извесном ЗЗ. Тужилаштво даље сматра да треба прихватити ове делове одбране окривљених као истините, а остали наводи одбрана су усмерени на умањење сопствене кривице за извршење предметног кривичног дела, на шта указује и чињеница да код оштећене малолетне ВВ нису регистроване конфабулације које би биле последица квалитативног поремећаја функције памћења, нити су регистровани симптоми склоности ка манипулацији, а по налазу и мишљењу вештака др Мандић Бранка и Ане Најман, док за наводну принуду, физичко злостављање и застрашивање окривљене ББ од стране њеног тадашњег ванбрачног супруга окривљеног АА, одбрана није презентовала конкретне доказе. Из доказа изведених на главном претресу се утврђује да су окривљени поступајући по претходном договору и заједничким деловањем, оштећену малолетну ВВ у дужем временском периоду држали у свом стану ради сексуалне конотације и вршење проституције, односно ради задовољавања својих сексуалних потреба и прибављања материјалне користи.

Жалбом јавног тужиоца због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања се фактички побија оцена изведених доказа од стране првостепеног суда. По налажењу и Апелационог суда у Београду, као другостепеног, првостепени суд је по свестраној оцени изведених доказа и то одбране окривљене ББ, исказа оштећене ВВ, сведока ЂЂ, ГГ, ДД, ЕЕ, те осталих изведених доказа у списима предмета, правилно и потпуно утврдио чињенично стање у овој кривично-правној ствари. Наиме, имајући у виду изведене доказе и ценећи исте како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, првостепени суд је по налажењу овога суда као другостепеног, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање у погледу свих оних околности које се у конкретном случају јављају као релевантне, правилно налазећи да изведеним доказима у току поступка није доказано са несумњивом сигурношћу да је окривљена ББ извршила кривично дело трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 и члана 33 КЗ, у време, на месту и на начин како јој се то у овом кривичном поступку ставља на терет оптужним актом јавног тужиоца.

Наиме, првостепени суд је правилно прихватио одбрану окривљене ББ, која је негирала извршење кривичног дела које јој се у овом кривичном поступку ставља на терет оптужним актом јавног тужиоца, обзиром да је њена одбрана логична и у свему

потврђена исказима осталих сведока саслушаних у току доказног поступка, а која је по правилном налажењу првостепеног суда, на тај начин у склопу са осталим изведеним доказима у сваком случају допринела стварању правилне слике о томе шта се конкретно догодило између ње, окривљеног АА и оштећене ВВ за све време боравка оштећене ВВ код њих у ... Правилно је првостепени суд прихватио и ценио чињеницу да је одбрана окривљене детаљна и то у целости, почев од дела одбране у којој је она навела када се и како упознала са окривљеним АА па надаље и описивања свега што се догодило за време боравка оштећене ВВ код њих у ..., а у којој одбрани је окривљена у потпуности објаснила како је трпела физичко и психичко злостављање. Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљене да је управо окривљени АА окривљену натерао да се бави проституцијом и да је новац зарађен на тај начин узимао и користио да би се опијао и за своје потребе, која одбрана се у добром делу поклапа и са исказом оштећене ВВ и то нарочито у делу у коме је окривљена навела шта је све окривљени бранио оштећеној, како се према њој односио, те како се односио и према родитељима оштећене, наиме, окривљени је оштећеној говорио шта сме а шта не сме да ради, у којим случајевима је оштећена била видно уплашена, али њих две о томе никада нису разговарале све до њеног одласка, односно повратка оштећене ВВ у ..., управо из разлога што она није смела да помогне оштећеној из страха од АА. Из одбране окривљене произилази и да су родитељи окривљеног АА знали да оштећена живи са њима и да су се томе противили али им је окривљени АА забранио да се мешају, а такође и да се оштећена окривљеном АА никада није обратила са жељом да дође у ..., стим што је она оштећеној говорила да треба да дође у ..., да ће јој бити боље, да ће наставити школовање, а да је то говорила искључиво из разлога што је окривљени АА од ње то тражио, односно тражио да то говори оштећеној.

Правилно првостепени суд закључује да су се све ствари које су се дешавале за време боравка оштећене ВВ код њих у кући у ..., дешавале мимо воље окривљене ББ јер је након вишегодишњег живота у заједници са АА, у атмосфери константног физичког и психичког злостављања и континуираног страха и уплашености за свој живот, а што ниједним доказом током поступка није оповргнуто, морала да трпи и слуша конкретно окривљеног АА. Правилно првостепени суд налази да је у конкретном случају окривљени АА тај који је примењивао силу и претио оштећеној ВВ, довео је у заблуду и одржавао у заблуди, злоупотребио своје поверење као даљи рођак њеног оца, створио однос зависности у односу на оштећену, злоупотребљавао тешке прилике оштећене, одузео јој личне исправе, оштећену сексуалну експлатисао и терао на бављење проституцијом.

Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, извођењем наведених доказа током поступка, правилно је првостепени суд закључио да окривљена ББ није према оштећеној ВВ примењивала силу нити претњу, да није оштећену доводила у заблуду, те да према њој није ни злоупотребљавала поверење, нити је оштећену наводила на проституцију или другу врсту сексуалне експлатације. Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, то што је окривљена једном приликом, како је то и тужилаштво описало у изреци оптужнице, почетком децембра 2013. године оштећену одвела у стан у близини ... на састанак са извесним ИИ, у ком стану је оштећена имала сексуални однос са извесним ЗЗ, од кога је за пружене сексуалне услуге добила 30 еура, ни на који начин не може да чини радњу извршења кривичног дела, нити може бити реч о радњи која чини обележје кривичног дела које се окривљеној ставља на терет. Наиме,

правилно првостепени суд налази да је потпуно јасно утврђено током доказног поступка да је окривљена ББ предузела наведени поступак искључиво по наговору, боље речено наредби окривљеног АА, као и то да је управо тај новац који је оштећена ВВ добила, оштећена морала да преда и предала је у целом износу окривљеном АА између осталог. Стога, супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, правилно првостепени суд закључује да у конкретном случају не може бити речи ни о претходном договору, нити заједничком деловању окривљене ББ и окривљеног АА, имајући у виду утврђено чињенично стање.

Правилно првостепени суд налази да тај један поступак окривљене ББ ни на који начин не може да представља радњу извршења предметног кривичног дела, јер ниједним доказом није утврђено да је окривљена ББ врбовала оштећену и исту довела у завлуду да ће јој у ... обезбедити боље услове живота, да ће оштећена наставити даље школовање, није утврђено да је према њој примењивала силу, нити да је држала у кући у циљу вршења проституције и друге врсте сексуалне експлатације, нити да је на било који начин окривљена ББ злоупотребила поверење које од оштећене ВВ није ни имала, с обзиром да је она ванбрачна супруга окривљеног АА, а који је рођак оштећене ВВ.

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљена оштећену упознала као добро дете и одличног ђака, да би јој пред долазак у ... управо окривљени АА рекао да ВВ долази да живи са њима и да ту одлуку она мора да прихвати, као и то да је са ВВ већ имао сексуални однос у ..., те да из страха који је ББ имала од окривљеног АА, она није могла да прича о томе никоме и не само то, већ је управо по доласку ВВ у ..., она заједно са ВВ морала да има сексуални однос са АА из страха. Правилно је првостепени суд из одбране окривљене ББ, утврдио и то да је она сасвим нормално и складно функционисала са ВВ само онда када АА није био код куће, а када је он био присутан, он је увек викао, оне су се тресле од страха и он би их увек на нешто приморавао, а која одбрана није оповргнута ниједним доказом, па ни исказом саме оштећене ВВ. Такође, из налаза и мишљења вештака психијатра Бранка Мандића и вештака клиничког психолога Ане Најман и речи на главном претресу, потпуно је јасно утврђено да оштећена није помињала окривљену ББ као особу која ју је на било који начин злостављала.

Правилно првостепени суд закључује да је њихов међусобни однос био такав да ББ никада оштећену није приморавала ни на шта, да јој никада није претила и да никада није злоупотребљавала положај оштећене и њене тешке прилике. Овакво чињенично стање потврђено је и исказом сведока оштећене ВВ, који исказ је првостепени суд правилно прихватио, а која је на потпуно јасан начин објаснила да о бављењу проституцијом и подели новца никада није разговарала са окривљеном ББ, већ да је АА био тај који је све то потенцирао и све то држао под контролом, а ББ је једноставно то морала да прихвати јер није смела да се супростави АА. Такође, из исказа оштећене произилази да се нису само њих две плашиле АА, плашио га се и његов отац ЈЈ, као и његова мајка, да би убрзо оштећена ВВ схватила да се и ББ плашила АА.

Такође, из исказа оштећене произилази да је успела да побегне из ... тек када је остала сама са ББ 2-3 дана и да је, када је успела, ББ послала СМС поруку у којој јој се извинила што је оставила саму, као и то да јој жели да и она одатле побегне, а такође,

оштећена је у свом исказу потврдила и неспорну чињеницу да јој је управо окривљени АА рекао да ће морати да се бави проституцијом као што се и ББ тиме бави, а да ће он узимати половину новца од тога, а који исказ је поткрепљен и исказом сведока ЋЋ, која је у исказу изнела своја сазнања да је АА насилник и да је знао да на слави код породице ВВ претуче госта, да су се сви тресли од страха када га виде јер је био насиљан, а да је управо од родитеља оштећене чуо да је ББ сасвим нормална особа и да је она АА жртва.

Такође из исказа судског вештака Ратка Ковачевића, неуропсихијатра, који је првостепени суд правилно прихватио, произилази да је окривљени АА склон агресивном реаговању у конфликтним ситуацијама, да има потребу за грандиозним представљањем своје личности, као и потребу да наглашено контролише друге, те да је агресивно понашање у односу према околини и у односу на обликовање везе према ББ, утицало на њено функционисање у тој вези.

Правилно првостепени суд закључује да окривљена ББ једноставно није имала право гласа, те да се све што се дешавало и то како у њеном односу са АА, тако и у њеном односу са оштећеном ВВ, нарочито за време њеног боравка у ..., дешавало мимо воље окривљене, као и као последица доминантног понашања окривљеног АА, које понашање је у свом налазу и речи на претресу, потврдио и вештак др Ратко Ковачевић.

Имајући у виду све напред наведено, то је и по налажењу овога суда као другостепеног, првостепени суд у односу на ослобађајући део пресуде у потпуности утврдио чињенично стање у погледу свих оних околности које се у овој кривично-правној ствари појављују као релевантне, правилно налазећи да у конкретном случају не постоје довољно јасни, валидни и аргументовани докази који би несумњиво и поуздано указали да је окривљена ББ извршила кривично дело трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ, које јој је стављено на терет у овом кривичном поступку, а на начин ближе описан у оптужном акту јавног тужиоца, па је првостепени суд окривљену правилно ослободио од оптужбе да је извршила наведено кривично дело, правилно налазећи да окривљена није употребила ни силу ни претњу према оштећеној, нити је исту довела у заблуду, нити је злоупотребила њено поверење, нити њене тешке прилике, нити је држала у својој кући ради бављења проституцијом, нити терала на проституцију. Стога, по правилном налажењу првостепеног суда, нема доказа да је окривљена, по претходном договору и заједничком деловању са окривљеним ААом, у стању урачунљивости, свесна свога дела чије извршење је хтела, уједно свесна и забрањености кривичног дела, извршила кривично дело на начин како је то и описано у изреци оптужнице ВЈТ измењене дана 10.02.2021. године.

При оцени доказа првостепени суд је у образложењу пресуде дао јасне, недвосмислене и аргументоване разлоге који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, тако да се правилно и потпуно утврђено чињенично стање од стране првостепеног суда не доводи у сумњу жалбеним наводима јавног тужиоца којима се фактички само побија оцена изведених доказа, а при томе се не указује на постојање неких чињеница које би довеле у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, због чега је жалба јавног тужиоца у свему оцењена као неоснована.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање које произилази из списка предмета, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је окривљену ББ, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, ослободио од оптужбе да је извршила кривично дело трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ.

На основу напред наведеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци ове пресуде, на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић,с.р.

Председник већа-судија
Нада Хаџи-Перић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић